

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. P.**
státní příslušností Ukrajina
trvale bytem U.
zastoupen Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016 č.j. CPR-21060-3/ČJ-2016-930310-V238

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno a částečně potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 7. 2016 č.j. KRPA-68174-33/ČJ-2016-000022. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ve spojení s napadeným rozhodnutím žalovaného byla žalobci v návaznosti na rozhodnutí o jeho správním vyhoštění stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Žalobce v žalobě namítal, že výroková část nekoresponduje s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Připomněl, že dne 2. 10. 2015 žalovaný vydal rozhodnutí č.j. CPR-23464-3/ČJ-2015-930310-V238, kterým stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

členských států, odlišně, a to konkrétně v délce 6 měsíců. Ke stěžejní odvolací námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že ačkoliv se může jevit takový výrok zmatečným, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jednoznačně vyplývá, jaká je stanovená doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobci dříve doručeno, tudíž si je vědom, jaká je délka uloženého vyhoštění; lhůta 30 dnů není nepřiměřeně krátká. Žalobce neuvedl, které konkrétní záležitosti si nebude schopen v takto stanovené lhůtě vyřídit. Doplnění dokazování nepovažoval žalovaný za nezbytné. Žalobce odkázal na § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), a na výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve znění „... po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 (jeden) rok“, který je dle žalobce zmatečný – žalovaný nepopřel, že výrok rozhodnutí není v souladu s jeho odůvodněním, doslovně odkázal, že se může jevit zmatečným, nicméně z odůvodnění má vyplývat jednoznačnost tohoto rozhodnutí. Jednoznačnost má vyplývat také ze skutečnosti, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobci v době jeho vydání doručeno, a tudíž by žalobce měl vědět, na jakou dobu mu byl odepřen vstup na území členských států EU. Žalobce namítal, že rozhodně není na něm, aby tipoval, zda mu byla stanovena doba v trvání 6 měsíců, anebo mu tímto novým rozhodnutím byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států, odlišně, a to konkrétně v trvání jednoho roku. Žalobce uvedl, že rozhodnutí je závazné, pokud jde o jeho výrokovou část, tudíž žádný jiný kompetentní orgán nemusí (a nebude) zkoumat odůvodnění v případě, že bude posuzovat délku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a lze si velmi živě a reálně představit, že bude vycházet z tohoto výroku. Původní rozhodnutí a rozhodnutí vydané dle § 101 písm. c) správního řádu totiž tvoří jeden celek, přičemž není přípustné, aby ve výrokových částech těchto rozhodnutí byla doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, stanovena odlišně. Takové rozhodnutí skutečně vyznívá nejasně a neurčitě, nezakládá s jistotou práva a ani s takovou jistotou nestanoví žalobci povinnosti. Pokud jde o dobu k vycestování, žalobce namítal, že je nepřiměřeně krátká. Bylo zjištěno, že na území ČR pobývá již velmi dlouhou dobu a již z podstaty věci je zřejmé a dané, že takto zásadně integrovaný cizinec na území ČR nemůže ve lhůtě 30 dnů zanechat všechny své zájmy a odejít. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí, uvedl, že novým rozhodnutím o stanovení lhůty k vycestování nedošlo a ani nemohlo dojít ke změně výrokové části rozhodnutí, neboť se jedná o samostatné řízení vztahující se toliko ke stanovení nové doby k jeho vycestování, a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 4. 7. 2019 žalobce setrval na svých právních názorech a procesním stanovisku. Žalovaný se z jednání omluvil.
5. Správní spis obsahuje především následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 2. 2016 č.j. KRPA-68174-1/ČJ-2016-000022, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 5. 2015 č.j. KRPA-365239-44/ČJ-2014-000022, rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2015 č.j. CPR-23464-3/ČJ-2015-930310-V238, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2015 č.j. 2 A 76/2015-25, protokol správního orgánu prvního stupně o podání vysvětlení ze dne 19. 2. 2016 č.j. KRPA-68174/ČJ-2016-000022, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 19. 2. 2016 č.j. KRPA-68174/ČJ-2016-000022, protokol správního

orgánu prvního stupně o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 19. 2. 2016 č.j. KRPA-68174/ČJ-2016-000022, vyjádření žalobce ze dne 2. 3. 2016, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2016 č.j. 2 Azs 31/2016-21, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2016 č.j. 2 Azs 31/2016-25, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 7. 2016 č.j. KRPA-68174-33/ČJ-2016-000022, odvolání žalobce ze dne 22. 8. 2016, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016 č.j. CPR-21060-3/ČJ-2016-930310-V238.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 5. 2015 č.j. KRPA-365239-44/ČJ-2014-000022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byl počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. K odvolání žalobce vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 2. 10. 2015 č.j. CPR-23464-3/ČJ-2015-930310-V238, kterým změnil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, z jednoho roku na šest měsíců. Žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2015 č.j. 2 A 76/2015-25. Kasační stížnosti žalobce proti tomuto rozsudku byl přiznán odkladný účinek usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2016 č.j. 2 Azs 31/2016-21, kasační stížnost ovšem byla následně odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2016 č.j. 2 Azs 31/2016-25, jež nabylo právní moci dne 2. 6. 2016.
7. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 12. 7. 2016 č.j. KRPA-68174-33/ČJ-2016-000022, kterým podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a to „v návaznosti na vydané rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 28. 5. 2015 pod č.j. KRPA-365239-44/ČJ-2014-000022, kterým bylo dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 (jeden) rok. Pokud by doba k vycestování z území stanovená tímto rozhodnutím měla začít běžet v době existence překážky k vycestování na jeho vůli nezávislé, začne tato doba běžet ode dne odpadnutí překážky k vycestování.“ Z odůvodnění tohoto rozhodnutí plyne, že rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2015, jímž bylo změněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění žalobce tak, že mu byla stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 6 měsíců, nabylo právní moci dne 2. 10. 2015. Ode dne následujícího, tj. 3. 10. 2015, začala žalobci běžet patnáctidenní lhůta k vycestování, která byla pozastavena dnem 12. 10. 2015, kdy žalobce podal žalobu proti rozhodnutí ze dne 2. 10. 2015. Tímto žalobce vyčerpal 9 dnů. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 12. 2015 pod č.j. 2 A 76/2015-25 žalobu zamítl, rozsudek nabyl právní moci dne 28. 1. 2016. Dnem 29. 1. 2016 žalobci začala znovu běžet lhůta k vycestování, přičemž tato vypršela dnem 3. 2. 2016 včetně; dne 16. 2. 2016 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena kasační stížnost společně s návrhem na přiznání odkladného účinku, který byl přiznán, a následně byla kasační stížnost odmítnuta. Z těchto důvodů přistoupil správní orgán prvního stupně k vydání nového rozhodnutí dle §

101 písm. c) správního řádu a stanovil novou dobu k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. K odvolání žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 3. 11. 2016 č.j. CPR-21060-3/ČJ-2016-930310-V238, kterým byla část výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněna tak, že nově zní: „... se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, v návaznosti na vydané rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 28. 5. 2015 pod č.j. KRPA-365239-44/ČJ-2014-000022, kterým bylo dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění“ a ve zbylé části bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 68 odst. 2 správního řádu *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*
10. Podle § 68 odst. 3 správního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
11. Podle § 118 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců *doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů.*
12. Žalobce namítal zmatečnost a nesrozumitelnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. K tomu soud konstatuje, že původním rozhodnutím správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění ze dne 28. 5. 2015 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 10. 2015 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 6 měsíců. Je pravdou, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o stanovení doby k vycestování ze dne 12. 7. 2016 č.j. KRPA-68174-33/ČJ-2016-000022 bylo mimo jiné uvedeno „... v návaznosti na vydané rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 28. 5. 2015 pod č.j. KRPA-365239-44/ČJ-2014-000022, kterým bylo dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 (jeden) rok.“, tedy v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění ve znění odvolacího rozhodnutí ze dne 2. 10. 2015

bylo pojednáváno o správním vyhoštění na dobu 1 roku, nikoliv na skutečně stanovenou dobu 6 měsíců. Toto pochybení však bylo napraveno žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 11. 2016 č.j. CPR-21060-3/ČJ-2016-930310-V238, poněvadž došlo ke změně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 7. 2016 mimo jiné tak, že chybný údaj o správním vyhoštění na dobu 1 roku byl vypuštěn. Po vydání žalobou napadeného rozhodnutí tak již není pochyb o tom, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 6 měsíců, přičemž žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 11. 2016 ve spojení s jemu předcházejícím rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 7. 2016 byla žalobci stanovena nová doba k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobou napadené rozhodnutí tak rozhodně nelze označit za zmatečné či nesrozumitelné, přičemž výrok tohoto rozhodnutí plně odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 2 správního řádu a jeho odůvodnění požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 správního řádu. Výrok je rovněž v souladu s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Tyto žalobní námitky proto nejsou důvodné.

13. Žalobce dále namítal nepřiměřenost stanovené doby k vycestování v trvání 30 dnů. K tomu Městský soud v Praze uvádí, že již ode dne 2. 10. 2015, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, žalobce musel vědět, že je povinen opustit území České republiky. Proti tomuto rozhodnutí sice byla podána žaloba, ta však byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2015 č.j. 2 A 76/2015-25. Podáním žaloby se navíc neodkládají veškeré právní účinky rozhodnutí, jak je tomu v případě přiznání odkladného účinku žalobě soudem podle § 73 s. ř. s., ale pouze vykonatelnost, tedy vynutitelnost rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012 č. j. 1 As 106/2010-83). Kasační stížnosti žalobce byl přiznán odkladný účinek usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2016 č.j. 2 Azs 31/2016-21, kasační stížnost ovšem byla následně odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2016 č.j. 2 Azs 31/2016-25, jež nabylo právní moci dne 2. 6. 2016, a tedy od tohoto dne opět pokračovaly účinky rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. § 73 odst. 3 s. ř. s.). Žalobci bylo navíc již dne 19. 2. 2016 oznámeno zahájení správního řízení ve věci stanovení nové doby k vycestování, a tedy žalobce si měl a mohl obstarávat své záležitosti v souvislosti se svým nezbytným vycestováním z území České republiky, neboť si musel být vědom, že je povinen z území České republiky vycestovat a že mu v nejbližší době bude stanovena nová doba k vycestování. Soud dále uvádí, že dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Žalobci tedy byla stanovena doba k vycestování ve více než čtyřnásobné délce oproti minimální možné zákonem stanovené době. Dále lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2015 č.j. 5 Azs 47/2015-25, v němž Nejvyšší správní soud shledal jako přiměřenou totožnou dobu k vycestování v trvání 30 dnů: „*Ohledně přiměřenosti stanovené doby k vycestování zdejší soud nad rámec uvedeného upozorňuje na skutečnost, že zákon o pobytu cizinců je ohledně stanovení doby k vycestování poměrně štědrý, když návratová směrnice stanovuje dobu 30 dní jako maximální (viz čl. 7 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí).*“ Ze všech vyložených důvodů soud uzavřel, že stanovená doba k vycestování v trvání 30 dnů byla zcela přiměřená.
14. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. července 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně